Р Е Ш Е Н И Е
№ 43366

гр. София, 05.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 64 състав,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **13181** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. А. С., принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на бежанци (СДВНЧ) срещу заповед № УРИ № 5392 ПАМ - 487/12.10.2026 г. на началника на отдел „Миграция" при СДВР, с която е продължена принудителна административната мярка /ПАМ/ принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“, за не повече от 6м., считано от датата на фактическо настаняване /такова се установява, на 12.10.2026 г./

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Сочи се, че С. А. С. е гражданин на Н., който е пребивавал на основание обучение като студент (чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ). Със Заповед рег. № 513з-2584 от 02.03.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ - СДВР му е отказано продължаване на срока за пребиваване поради отнетата институционална акредитация на висшето училище, в което се е обучавал (Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг - [населено място]).

Със Заповед рег. № УРИ 5392 ПАМ - 375 от 15.07.2026 г. на началника на отдел „Миграция“ - СДВР спрямо него е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, като му е определен 30-дневен срок за доброволно напускане на страната по чл. 39б, ал. 1 от ЗЧРБ. Тази заповед твърди, че никога не му е връчвана по надлежен ред. На 24.08.2026 г. С. С. е депозирал молба с вх. № 513000-63526 за продължаване на срока за доброволно напускане с 1 година на основание чл. 39б, ал. 2 от ЗЧРБ, за да може да напусне страната доброволно за своя сметка и с пълния комплект от оригинални образователни документи. С решение рег. № 513000-

63891 от 25.08.2026 г. ВПД началникът на отдел „Миграция“ - СДВР отказва да продължи срока за доброволно напускане. Този отказ е обжалван пред АССГ и по него е образувано адм. дело № 11858 / 2026 г. по описа на Първо отделение, 14 състав на АССГ, насрочено за открито съдебно заседание на 19.10.2026 г.

Твърди, че е предприел незабавни действия за прехвърляне и записване в акредитирано държавно висше училище - У., [населено място], в специалност „Маркетинг“. В хода на кандидатстудентската процедура документите му са внесени за служебна проверка в Н.. С официално писмо от 20.07.2026 г. отдел „Чуждестранни студенти“ при У. уведомява С. С., че Н. изисква представяне на документ за идентичност на имената поради непълно изписване на презимето му в дипломата. Чужденецът е предоставил надлежен документ от Н., издаден на 23.7.2026 г. Тъй като дипломите му са задържани в Н. и технологичното време за финализиране на процедурата и получаване на потвърждение от МОН надхвърля първоначалните 30 дни. На 12.10.2026 г. С. С. се явява лично в сградата на отдел „Миграция“ - СДВР ([улица]), носейки със себе си издадения нов редовен задграничен паспорт и писмени доказателства за процедурата в У.. Вместо съдействие по доброволното уреждане на административното му положение, органът издава процесната Заповед рег. УРИ № 5392 ПАМ - 487 от 12.10.2026 г., с която разпорежда принудителното му настаняване в СДВНЧ за срок до 6 месеца, и лицето е незабавно конвоирано и фактически задържано в дома в кв. Б. с бадж № 43549.

Твърди, че в процесната заповед административният орган не е изложил никакви конкретни фактически съображения, установяващи необходимостта от прилагане на най-тежката мярка, ограничаваща правото на свободно придвижване и лична свобода. Органът се е задоволил с бланкетното изречение, че чужденецът „не е изпълнил срока за доброволно изпълнение по наложената ПАМ „Връщане до страната на произход“ № 5392 ПАМ - 375/15.07.2026 г.“, и бланкетно препращане към докладна записка с рег. № 5392р-540/12.10.2026 г. Съдебната практика на ВАС и АССГ е категорична, че неизлагането на конкретни данни, сочещи реална опасност от укриване или осуетяване, представлява съществено нарушение на формата и процесуалните правила (вж. Решение № 5235 от 15.08.2017 г. по адм. д. № 5240/2017 г. на АССГ).

Твърди, че не е налице нито една от кумулативно необходимите предпоставки по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ: чужденецът да е с неустановена самоличност; да възпрепятства изпълнението на заповедта за връщане; или да е налице конкретна опасност от укриване. С. С. доброволно и лично се е явил в отдел „Миграция“ - СДВР на 12.10.2026 г., за да съдейства за изясняване на образователния си статус.

Опасността от укриване изисква конкретни обективни данни, от които да следва обосновано предположение за отклоняване от връщането. С. факт, че 30-дневният доброволен срок по първоначалната заповед е изтекъл, не може да се тълкува автоматично като опасност от укриване, тъй като чужденецът своевременно е упражнил законовото си право по чл. 39б, ал. 2 от ЗЧРБ да поиска удължаването му поради обективни пречки пред Н. и У., а отказът на органа се оспорва по съдебен ред по адм. д. № 11858/2026 г. на АССГ. Добросъвестното водене на съдебно производство и явяването пред органите на МВР категорично оборват предположението за намерение за укриване (Решение № 9213 от 26.06.2012 г. по адм. д. № 3368/2012 г. на ВАС; Решение № 5759 от 16.05.2016 г. по адм. д. № 3645/2016 г. на ВАС). От видеокамерите на първия етаж в сградата на Дирекция “Миграция” е видно спокойното му поведение и пълното съдействие на служителите до неговото извеждане.

По силата на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО и константната практика на ВАС и Съда на ЕС (Решение по дело M., C-146/14; Решение по дело El D., C-61/11 PPU) принудителното настаняване в затворен център (СДВНЧ) е крайна обезпечителна мярка (ultima ratio), която се

прилага единствено тогава, когато в конкретния случай не могат да бъдат приложени ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки - чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Административният орган е бил длъжен да извърши индивидуална преценка защо тези мерки са неприложими. В оспорената заповед липсва обсъждане на по-леките алтернативи. С. С. разполага с известен постоянен адрес на пребиваване в [населено място], финансови средства и валиден национален паспорт, който може незабавно да бъде предаден по чл. 44, ал. 5, т. 3 от ЗЧРБ. Задържането на лице с установена самоличност, адрес и паспорт, без каквото и да било изследване на алтернативите по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, представлява грубо нарушение на материалния закон и принципа на съразмерност (Решение № 8601 от 12.08.2026 г. по к. адм. д. № 7270/2026 г. на ВАС).
Съгласно приложения Приемо-предавателен протокол с рег. УРИ № 5392р-541 от 12.10.2026 г. длъжностните лица от отдел „Миграция“ са предали, а служителите на СДВНЧ са приели и задържали С. С. на основание „Заповед за принудително настаняване с рег. № УРИ 5392 ПАМ-540/12.10.2026 г. по описа на отдел „Миграция“ - СДВР“. Връчената на чужденеца заповед обаче носи номер УРИ № 5392 ПАМ - 487/12.10.2026 г. Това разминаване между издадения административен акт и протокола за изпълнението му създава пълна неяснота относно правния акт, въз основа на който гражданинът е лишен от свобода, което само по себе си опорочава акта и процедурата по изпълнението му.
Целта на принудителното настаняване по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е да послужи за краткотрайна техническа организация на извеждането при реална опасност от бягство. Мярката не може да служи за наказание или превантивна репресия срещу чужденец, който изчаква дипломите си от Н., за да напусне доброволно страната. Лишаването му от свобода за шест месеца парализира възможността му да получи документите си и сам да организира своето доброволно отпътуване, с което целта на закона е изцяло превратно изопачена.
Ответникът по жалбата – директорът на дирекция „Миграция“, я оспорва. Твърди, че заповедта е издадена в съответствие с материално-правните норми и с целите на закона.
Твърди, че видно от докладна записка с рег. № 5392Р-540/12.10.2026 г., на 12.10.2026г около 11:30 в [населено място] С. С. се е явил на гише за подмяна на документи, където е установено, че спрямо него има издадена заповед за отказ от предоставяне правото на продължително пребиваване в Република Б. по заявление с вх. № 200391/17.02.2026 г.
При направена справка в системата АИС-ИД е установено, че лицето е обявено за издирване с телеграма № 20802/24.09.2026г. от ОМ-СДВР за установяване на адрес и има наложена заповед УРИ № 5392 ПАМ —375/15.07.2026 г. на отдел „Миграция" - СДВР за доброволно напускане на страната. Срокът за доброволно напускане започва да тече от 14.08.2026 и е изтекъл на 14.09.2026 г.
На лицето е разяснено, че е незаконно пребиваващ и че следва да се завърне в страната си на произход или друга държава. Чуждият гражданин категорично отказва да се завърне в страната си по произход и заявява, че няма да изпълни наложената му ПАМ.
Не са предоставени доказателства от страна на жалбоподателя, които да оспорват направените твърдения за незаконосъобразност на съдебния акт, не са посочени конкретни факти и обстоятелства, които да сочат това.
Всички тези обстоятелства обуславят извод, че няма как чужденец без документи за самоличност да бъде оставен да се придвижва из територията на страната свободно. Спрямо лицето е налице и визираното в чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО изискване - да не може спрямо лицето да се приложи ефективно друга достатъчна, но по - лека принудителна мярка.
Не са налице съществени нарушения, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт - доказателства, че жалбоподателят е молител в производство по

издаване на разрешение за пребиваване в Република Б., нито за адрес, известен на органите на МВР, където той ще пребивава, нито данни същият да разполага със средства за издръжка или задължителни застраховки. Поради това оспореният акт е издаден в резултат на процедура, която е проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 АПК.
Жалбоподателят е чужденец, по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ, не е български гражданин, а на трета страна. Според чл. 3, т. 1 от Директива 2008/115 - няма гражданство на ЕС по чл. 20, ал. 1 от Договора за ЕС и не се ползва от общностното право на движение по чл. 2, т. 5 от Кодекса на шенгенските граници по Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и Съвета от 15 март 2006 г.
Оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения и в пълно съответствие с материалния закон и неговата цел. Мотивите са ясно, точно и подробно изложени, позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си. В конкретния случай, административният орган не само, че е мотивирал отказа за замяна на принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ с друг вид обезпечителна мярка, но и е посочил въз основа на какви доказателства е направил тази своя преценка.
Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства приема за установена следната фактическа обстановка:
Със заповед № УРИ № 5392 ПАМ - 487/12.10.2026 г. на началника на отдел „Миграция" при СДВР е продължена принудителна административната мярка /ПАМ/ принудително настаняване на чужденец в Специален дом за временно настаняване на чужденци при дирекция „Миграция“, за не повече от 6м., считано от датата на фактическо настаняване /такова се установява, на 12.10.2026 г./
В заповедта е посочено основание - чл.44. ал.6, ал.8 и ал.10 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), вр. чл.10, ал.1, т.1 от Наредба № 1з-1201/01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в специалните домове за временно настаняване на чужденци и в техните звена и за организацията и дейността им. Посочено е, че се постановява затова че не е изпълнил срока за доброволно изпълнение на наложения ПАМ „Връщане до страната на произход" № 5392 НАМ 375/15.07.2026г. на отдел„Миграция-СДВР и мотивите изложени в докладна записка рег. №5392р-540/12.10.2026г. по описа на отдел „Миграция" - СДВР с цел организиране на връщането и до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка.
С. А. С. / S. A. CYRIL, [дата на раждане] , гражданство Н., ЛНЧ [ЕГН], е притежател на паспорт НИ № А. издаден на 23.09.2021 г. и валиден до 22.09.2026г. е с отказано продължително пребиваване.
На 04.07.2026г. е извършена проверка на адрес: гр, С.,[жк], вх.А, ет.8, ап.24 във връзка с връчване на съобщение с рег. № 513000 - 49916 / 2026г. на чуждият гражданин С. А. С. / S. A. CYRIL, с което той, се уведомява за началото на процедурата по налагане на принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, като е указано, че в срок до 7 /седем/ дни от получаване на съобщението може да представи в отдел „Миграция" своите възражения, обяснения или допълнителни доказателства. При извършената проверка чуждият гражданин не е установен. Уведомлението е поставено на входната врата. В изпълнение на чл. 61, ал.3, във връзка с чл.26, ал.1 и чл. 18а, ал. 10 от АПК на 07.07.2026г. е публикувано на официалната Интернет страница на СДВР.

От докладната записка от 12.10.2026 г. се установява, че на 12.10.2026г.около 11:30 в [населено място] на [улица], чуждият гражданин С. А. С. - (М)/ S. A. CYRIL - (M), род. на 25.01.1985г., гражданство Н. с ЛНЧ: [ЕГН] се явява на гише за подмяна на документи. Констатирано е, че спрямо него има издадена заповед за отказ от предоставяне правото на продължително пребиваване в Република Б. по заявление с вх. №200391/17.02.2026г.
При направена справка в системата АИС-ИД е установено, че лицето е обявено за издирване с телеграма № 20802/24.09.2026г. от ОМ-СДВР за установяване на адрес и има наложена заповед УРИ № 5392 ПАМ -375/15.07.2026г. на отдел „Миграция-СДВР за доброволно напускане на страната, който е обявен на страницата в интернет на 21.07.2026г. и счита за връчена на 29.07.2026г., като влиза в сила на 13.08.2026г.
Срокът за доброволно напускане започва да тече от 14.08.2026 и е изтекъл на 14.09.2026г.
След справка в А. - гранична подсистема се установило, че лицето няма регистрация, вследствие на което му е направена такава с В..
При проведената беседа със С. А. С. - (М) на разбираем за него език му е разяснено, че е незаконно пребиваващ и трябва да се завърне в страната си по произход. Също така му е обяснено, че може да му се съдейства за закупуването на билет за пътуване.
На основание чл. 41, т. 4, чл. 44, ал. 1, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ и чл. 60, ал. 1 от АПК е предложено, предвид индивидуалните обстоятелства и поради наличие на опасност от укриване на чужденеца - обявен е за издирване и с цел организиране на връщането, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка, да бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция”.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена в срок. Заповедта е издадена от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 10, вр. ал. 1 ЗЧРБ /така заповед от 6.12.2018 г. – л. 22 и удостоверение от 15.9.2026 г./, в предписаната от закона форма.
В заповедта, както и докладната записка от 12.10.2026 г., към която се препраща, е посочен изрично и подробно е описан фактическият състав, при който е прието, че следва да бъде издадена, поради което следва да се приеме, че е мотивирана; отговаря на специалните изисквания на чл. 44, ал. 10 ЗЧРБ; приложена е и цитираната заповед от 15.7.2026 г. за налагане на ПАМ „връщане до страната по произход“.
Не се установява наличието на съществени процесуални нарушения на съдопроизводствените правила.
По материалната законосъобразност на заповедта.
Процесната заповед е издадена на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ.
Съгласно ал. 6 (Изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 23 от 2013 г., доп. - ДВ, бр. 14 от 2015 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2017 г.) В случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането.
Съгласно ал. 8 (Нова - ДВ, бр. 36 от 2009 г., изм. - ДВ, бр. 70 от 2013 г., изм. - ДВ, бр. 53 от 2014 г., изм. - ДВ, бр. 14 от 2015 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 97 от 2017 г.) Настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.
Следователно, за да се приеме, че е налице основание за настаняване в СДНВЧ следва да е направи извод за наличието посочените по-горе предпоставки, , а именно –

чужденецът /жалбоподателят е такъв/
на к*огото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3*; в случая – е наложена такава –по т. 2 (изм. - ДВ, бр. 97 от 2016 г.) връщане до страна на произход,
възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване; в случая – се сочи опасност от укриване, предвид докладната записка от 12.10.2026 г.
Видно от установената фактическа обстановка, настоящият състав намира, че следва да се направи обоснован извод за наличието на предпоставката „опасност от укриване“. Това е така, доколкото се установи, че спрямо жалбоподателя е постановена ПАМ – така заповед УРИ № 5392 ПАМ -375/15.07.2026г. на отдел „Миграция“ -СДВР.
Установява се, че жалбоподателят не е намерен на декларирания адрес. В този смисъл следва да се цени проверката от 04.07.2026 г., с оглед уведомяване за започнало производство за налагане на ПАМ „връщане до страната по произход“; залепено е уведомление от 8.7.2026 г.; извършено е посещение на 17.7.2026 г. с оглед връчване на заповедта за налагане на ПАМ от 15.7.2026 г. При нито едно от посещенията не е установен на адреса. Не е отговорил и на залепените уведомления. Видно от докладните за посещения на декларирания адрес, жалбоподателят не е живеел на него.
Установява се, че жалбоподателят е контактувал с органите по електронен път и чрез адвокат /така преписката по удължаване на срока за доброволно напускане на страната/. Не е посочен адрес на самия жалбоподател по тази преписка. Не е налице лично участие от негова страна, нито е посочен актуален адрес.
Жалбоподателят е обявен за издирване с телеграма № 20802/24.09.2026г. от ОМ-СДВР. Едва на 12.10.20296 г. той се е явил лично пред компетентните органи, без отново да сочи адрес за пребиваване.
От страна на чуждия гражданин не бяха представени и нови доказателства, от които да се оборят направените и описани по-горе констатации.
На следващо място, по отношение на възможността за прилагане на алтернативните хипотези на чл. 44, ал. 5, т. 1-3 ЗЧРБ. В чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ е посочено, че органите „*могат да издадат заповед*“, когато е налице опасност от укриване /хипотеза и по ал. 5 и по ал. 6/. За наличието на преценка каква точно мярка да бъде взета – такава по ал. 5 или по ал. 6, по мнение на настоящия състав следва да се обоснове извод, че това е в кръга на оперативната самостоятелност на този орган, именно с оглед използване на цитирания израз „*могат*“. Съдът следва да извърши преценка за материална законосъобразност от гл.т. на наличието на предпоставката „опасност от укриване“.
Описаните обстоятелства са и от категорията на тези по чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО и § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, които обосновават извод, че е налице опасност жалбоподателят ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ. В този смисъл е и решение № 8601 от 12.08.2026 г. по к. адм. д. № 7270/2026 г. на ВАС, цитирано от жалбоподателя:
Принудителното настаняване в специален дом за временно настаняване, предвидено в чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, има за цел да обезпечи изпълнението на взета по отношение на чужденеца предходна принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ, която в конкретната хипотеза е - връщане до страна на произход. Законът предвижда, че мярката „Принудително

настаняване в СДВНЧ“ се прилага в случаите, когато чужденецът възпрепятства изпълнението на заповедта, с която се налага мярката по чл. 39а, ал. 1 от ЗЧРБ или е налице опасност от укриване. Съгласно дефинитивната разпоредба на § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ, "опасност от укриване" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и друго подобно поведение.

Ето защо и при съвкупната преценка на обсъдените по-горе доказателства съдът намира, че жалбата е неоснователна. По делото безспорно се установи, че са налице данни по смисъла на § 1, т.4в от ДР на ЗЧРБ, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес.

По разноските. Предвид изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 64-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. С. / S. A. CYRIL, [дата на раждане] , гражданство Н., ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в Специален дом за временно настаняване на бежанци срещу заповед № УРИ № 5392 ПАМ - 487/12.10.2026 г. на началника на отдел „Миграция" при СДВР.

ОСЪЖДА С. А. С.., ЛНЧ [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 евро разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

При подаване на жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС такса от 35,80 евро. При непредставяне на доказателства жалбата следва да бъде върната.